

**Predikatie over Handelingen 3 vers 6
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 26 mei 2013**

Zingen Psalm 62 : 8.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden des Heeren : 9.

Schriftlezing Handelingen 3 vers 1 t/m 10

1 Petrus nu en Johannes gingen tezamen op naar den tempel, omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure.

2 En een zeker man, die kreupel was van zijner moeders lijf, werd gedragen, welken zij dagelijks zetten aan de deur des tempels, genaamd de Schone, om een aalmoes te begeren van degenen die in den tempel gingen;

3 Welke, Petrus en Johannes ziende, als zij in den tempel zouden ingaan, bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen.

4 En Petrus sterk op hem ziende, met Johannes, zeide: Zie op ons.

5 En hij hield de ogen op hen, verwachtende dat hij iets van hen zou ontvangen.

6 En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geef ik u: In den Naam van Jezus Christus den Nazaréner, sta op en wandel.

7 En hem grijpende bij de rechterhand, richtte hij hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels vast;

8 En hij opspringende stond en wandelde en ging met hen in de tempel, wandelende en springende en lovende God.

9 En al het volk zag hem wandelen en God loven.

10 En zij kenden hem dat hij die was die om een aalmoes gezeten had aan de Schone poort des tempels; en zij werden vervuld met verbaasdheid en ontzetting over hetgeen dat hem geschied was.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 26 : 2 en 12.

Handelingen 3 vers 6, daar luidt het Woord des Heeren en onze tekst:

En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geef ik u: In den Naam van Jezus Christus den Nazaréner, sta op en wandel.

Met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest stil te staan bij drie gedachten.

- 1e. Het beeld van ons leven.
- 2e. Het beeld van ons hart.
- 3e. Het beeld van ons behoud.

Gemeente, de ure des gebeds breekt weer aan. Velen komen op naar de tempel. Alleszins godsdienstig. En dat niet alleen. Zij zijn bovendien nog, zij die daar die tempel in gaan, ze zijn het bondsvolk van God. Weet u wat dat volk nu mee brengt naar de tempel? Dat brengt trots en hoogmoed mee. Dat volk is het dat er zich op beroemt: "Wij zijn Abrahams zaad". Dat volk is overladen met deugden en met gerechtigheden. Als ze in de spiegel kijken, dan zien ze nogal fraaie mensen die het er nogal netjes van af hebben gebracht.

Hoe bent u eigenlijk naar de kerk gekomen vanmorgen? Is uw godsdienst een zaak waarop u zich beroemen kunt? Bent u een mens van vroomheid? Brengt u ook allerlei gerechtigheden aan, om ze mee te nemen naar de kerk? Hoe staat het er eigenlijk bij ons voor? Wie ging er af, gerechtvaardigd in zijn huis? Was dat de farizeeër of was dat de tollenaar? Die tollenaar had niet anders meer dan dit: "Wees mij zondaar genadig, o God". Die kon alleen nog maar op die plaats reikhalzend uitzien naar de genade die God zou verlenen. Als God geen genade zou verlenen, dan was het voor die tollenaar een verloren zaak geweest. Maar voor die Joden was het nog nooit een verloren zaak geworden. Nee, die waren natuurlijk als vanzelf behouden. Dat kon helemaal niet anders. Ze hoorden er immers bij. Ze keken neer op alles wat heidens was, op alles wat niet zo fraai en niet zo best leefde als zij. En daar waar dat volk samenkomt omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure..., dat is drie uur in de middag geweest naar onze tijdsrekening, als het avondoffer gebracht stond te worden, als er dus veel volk in de tempel is vergaderd, dan gaan Petrus en Johannes ook op naar de tempel. Niet om te offeren. Nee, we lezen het nergens meer, zeker niet na de uitstorting van de Heilige Geest, dat de christenen geofferd hebben. Maar in die begintagen hadden ze nog geen eigen erediensten. Ze gingen op naar de tempel om daar te bidden, om daar de gemeenschap met God te mogen zoeken. Maar ook, dat ligt daar natuurlijk ver achter, of boven zou je ook kunnen zeggen, want dat is Goddelijk en hemels: ze moesten daar wezen, omdat daar verschillenden waren die een les moesten leren.

Daar zit een kreupele, die moest zalig worden. Er was veel volk in de tempel bijeen gekomen, omtrent de negende ure, die moesten

geleerd worden. Die moesten de prediking horen en zien. Die moesten nog verstaan hoe het er met ze voor stond.

Petrus nu en Johannes gingen tesamen op naar de tempel omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure. En een zeker man die kreupel was van zijner moeders lijf, staat er bij. Even verderop in hoofdstuk 4 van de Handelingen der apostelen, daar wordt die man gezegd te zijn een man van over de veertig jaren. En hier staat dat hij kreupel was van zijner moeders lijf af. Dus die man is zijn leven lang niet anders gewend geweest dan kreupel te zijn. Dat was een gewone zaak voor die man geworden. Deze kreupele werd gedragen en zij zetten hem dagelijks aan de deur des tempels, genaamd "De Schone". Ach ja, het is niet helemaal bekend welke poort van de tempel dat geweest moet zijn, maar er is één poort in het gedeelte wat nog van Salomo's tempel afkomstig moest wezen, die schoon was om te zien en die volgens de overlevering "De Schone" genaamd werd. Daar werd die man neer gezet. En juist bij die poort, die Schone Poort, kwam veel volk voorbij, want dat was de algemene toegang tot de tempel.

En wat gebeurt daar nu? Die man zit daar om een aalmoes te begeren van degenen die in de tempel gingen. Die man had een goede plek uitgekozen, om juist daar te gaan zitten, omdat juist daar zoveel van die Joden voorbij kwamen die vol zaten met hun eigen gerechtigheden. Dat waren mensen die nogal graag wat goed werk voor het aangezicht van God wilden mee brengen. En daar, daar zat dan bij die poort die kreupele en die kreeg een aalmoes van die Joden, want dan hadden ze weer een deugd, weer een goed werk gedaan, opdat ze wel op de gunst van God konden rekenen. Dan konden ze daar opnieuw voor het aangezicht van God een goed werk vertellen: "Ik heb net die kreupele, die bedelaar een aalmoes gegeven". Dus wat deden die Joden daar nu? Die maakten van hun zonde een deugd. Had de Heere het aan dat volk der Joden niet gezegd in het Boek Deuteronomium, hoofdstuk 15 vers 4, dat er onder Israël geen bedelaar mocht wezen! Had de Heere dat niet als een vreselijke zonde aangewezen! Had de Heere niet juist gewezen op die broederlijke liefde, die er onder dat bondsvolk moest wezen! Dat zij die gebrek hadden door hun mede bevolkingsgenoten werden onderhouden, gevoed, gesterkt. Deze, die kreupele, die niet werken kon om zijn brood te eten. Die moest geholpen worden, maar hij werd niet geholpen. Die man die daar zat bij de tempel, was een vreselijke aanklacht voor die Joden. Maar ze verstonden die aanklacht niet. En in plaats van die aanklacht, zat die man hen daar best. Want juist omdat die man daar zat, konden ze met het geven van een paar

luttele centen weer wat punten bereiken voor het aangezicht van God.

Maar ja, er is natuurlijk meer. De kreupele die daar zit, van hem staat geschreven dat hij dagelijks werd neer gezet aan de deur des tempels om een aalmoes te begeren.

Welk woordje valt op? Het woordje “begeren”. Wat zegt de apostel Paulus later, door de oefening van de Heilige Geest? Ik heb nooit geweten, zegt Paulus, dat de begeerte zonde was, totdat de wet van God hem ging leren, dat de begeerte voor het aangezicht van God inderdaad als een ongerechtigheid werd aangemerkt.

Om een aalmoes te begeren. Ik zei u daarstraks al, die man had een goede plaats uitgekozen. Daar kon hij op veel aalmoezen rekenen, en daar werd tegemoet gekomen aan de begeerte van die man. Dus de Joden die voorbij kwamen, die man wat gaven, hun begeerte werd vervuld dat ze weer een goed werk gedaan hadden, maar ook de begeerte van die kreupele werd vervuld, dat hij weer wat geld, wat aards slijk bij elkaar gehaald had.

Welke Petrus en Johannes ziende. Petrus en Johannes, daar gaan ze samen op. Je treft ze vaker aan, die twee apostelen. Samen! Petrus, de man van de daad, en Johannes, de man van het woord. Petrus, de man van de daadkracht, en Johannes, de man op de achtergrond in het gebed voor het aangezicht van God. De verklaarders zeggen: “Wat vullen zij elkaar schoon aan in de dienst des Heeren”. Zoek maar niet naar een volmaakte dienstknecht van God. Die vind je niet. O ja, je kunt bij al die knechten des Heeren wel wat aanwijzen. Misschien wel meer dan één ding. Wat er niet aan deugt. Waar het nog aan hapert. Waar het niet volkomen is. Hier zijn die twee samen gebracht, opdat ze samen een volkomenheid zullen vormen. Welke Petrus en Johannes ziende als zij in de tempel zouden in gaan, bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen.

Onze eerste gedachte was “Het beeld van ons leven”. Ik heb u gezegd dat die Joden die voorbij kwamen, langs die kreupele kwamen, van hun zonde een deugd maakten en die man een aalmoes toe wierpen. En ze het verstonden niet welk beeld, welke les die kreupele daar ten toon spreidde. Ze verstonden het niet dat ze overtreders waren van het Godswoord. En omdat ze overtreders waren van het Godswoord, waren ze net zo ver als die kreupele. Want wat is nu het kenmerk van die kreupele? Hij zit wel aan de poort van de tempel, maar die man kan op eigen krachten nooit in de tempel zelf komen. Hij zit wel vlakbij het heiligdom, maar hij kan nooit tot in het heiligdom geraken, dan alleen dat hij gedragen zou worden. Maar hij die niet gedragen werd, verder niet dan dat plekje waar ze hem neergezet hadden, die bleef buiten de tempel. En de Joden verstonden

den niet dat ze door hun eigen zonde net zo ver waren. Dat zij wel wandelen konden tot in de tempel, maar dat zij net zo min de hemel konden binnen gaan als dat die kreupele de tempel in kon gaan. Dat ze net als die kreupele dicht bij het heiligdom, dat ze wel dicht bij de zaligheid konden komen, wel dicht bij de dienst der verzoening konden komen, maar niet de zaligheid zouden kunnen beërven. Ze verstonden niet, zij die in hun eigen gerechtigheden zichzelf wat aanmatigden, dat ze er buiten stonden, ze verloren zouden gaan met al die opgebouwde gerechtigheden die ze bij zich hadden, met heel dat kind van het verbond wezen, dat ze er buiten stonden, dat ze onder de vloek en onder de toorn van de eeuwige God lagen.

Heeft die kreupele u eigenlijk wat te zeggen? Is die kreupele voor u een beeld, een les van uw leven? Hoe zit u nu eigenlijk in de kerk? Verstaat u het dat u buiten staat? Verstaat u het dat u niet naar binnen kunt? Verstaat u het dat u uit uzelf de zaligheid nooit zult kunnen beërven? Bent u er weleens achter gekomen, hebt u het wel eens gevoeld, mee gemaakt, dat als de zaligheid in Christus u werd voorgesteld, dat u wist: het is zo vlak bij mij, het is als het ware voor het grijpen, maar ik heb geen handen om het aan te nemen. En er wordt wel in de prediking van het Woord genodigd: "Komt herwaarts tot Mij die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven". En u zegt: "Ik heb geen voeten om te gaan, geen benen om op te staan". Daar werd wel gezegd: "Roept Mij dan toch aan in de dag der benauwdheid, Ik zal u er uit helpen en gij zult Mij eren". U zegt: "Ik heb geen mond om te spreken, ik heb geen gebed tot God op te zeggen. Ik heb niets". Ben je daar weleens achter gekomen, dat je al ben je door de Heere gezegend met voeten en benen die je dragen, waarmee je lopen kunt, dat je feitelijk hetzelfde bent als die kreupele: onmachtig in jezelf, niet in staat.

Hoe is dat nu eigenlijk gekomen? Wat maakte nu dat die man kreupel was? Dat wisten die Joden wel hoe dat kwam. Dat wisten ze precies. Ze zeiden: "Het is één van tweeën: of hij heeft zelf gezondigd, of zijn ouders hebben gezondigd". Maar die Joden hadden nog nooit gezegd: "Die man is kreupel omdat ik gezondigd heb, omdat ik gedaan heb dat kwaad is in Gods heilige ogen".

Wat wil die kreupele u leren in deze morgen? Hoe komt het dat die wereld bloedt uit duizend wonden? Hoe komt het dat ons leven gekenmerkt wordt door ziekte en dood? Hoe komt het toch dat wij daar heen vliegen? Hoe komt het dat dat leven van ons kortstondig is en dat de dood ieder uur wenkt? Hoe komt het toch dat er zoveel kruizen te dragen zijn in het bestaan? Hoe komt het toch dat wij overtreden hebben? En dan een stap verder, dieper, tot in het diepst van ons hart? Hoe komt het toch dat die man kreupel is en dat hij

buiten zit? Hoe komt het toch dat wij geestelijk kreupel zijn en niet in de zaligheid, in het binnenste heiligdom, waar de hartkloppingen van Gods erbarmen worden gehoord, kunnen komen? Hoe komt het toch dat wij gedaan hebben dat kwaad was in Zijn oog? Hoe komt het toch? Omdat God ons uit die plaats van de gemeenschap met Hemzelf heeft weggezonden. Omdat de Heere ons uit dat heerlijke Paradijs heeft weggejaagd, omdat wij gedaan hadden wat wij Hij verboden had, gegeten hadden van die verboden vrucht, omdat wij als God wilden wezen, omdat wij ons oor te luisteren hebben gelegd bij de duivel. Daarom is het dat wij buiten staan. En de Heere zegt tegen die buitenstaanders: "Om uwentwil brengt de aarde doornen en distelen voort".

Zit er nog een zondaar in de kerk? Weet u, als nu die tollenaar uit de gelijkenis die de Heere Jezus sprak; als nu die tollenaar door deze Schone Poort de tempel was in gegaan en hij had die kreupele zien zitten, dan was die kreupele voor die tollenaar een aanklacht geweest. Zo is in het geestelijke voor een ontdekt mens, voor een mens die ontgrond en ontledigd wordt, alles, maar dan ook alles een aanklacht. Die valt zichzelf zo tegen. Die hoort die heilige wet van God aan en die zegt, niet zoals een natuurlijk mens: "Waarom dwingt de Heere zaken van ons die we toch niet kunnen bewerken?" Maar die zegt: "Die wet van God is heilig, rein en goed, maar ik deug niet, aan mijn kant klopt het niet, de fout zit hier en niet bij Hem".

En een zeker man die kreupel was van zijner moeders lijf, die zit daar! Maar hij zit daar niet stilletjes in een hoekje, maar hij houdt zijn hand op. Die man bedelt, die begeert wat. Dat heb ik u gezegd. Zo is die man ook het beeld van ons hart. Hij die kreupel was van zijner moeders lijf aan, die was er aan gewend geraakt. Die wist niet anders dan dat hij niet gaan kon. Die wist het dat hij overal heen gedragen moest worden. Hij had zich er bij neer gelegd, dat dat zijn plaatsje was aan die Schone Poort, en dat hij afhankelijk was van een aalmoes. Hij had de beste plaats uitgekozen, om zoveel mogelijk binnen te halen.

En hij verklaart zijn hart aan de apostelen des Heeren. Welke Petrus en Johannes ziende, als zij in de tempel zouden in gaan. Hoe heeft hij die mensen gezien? Met datzelfde begerige hart waarvan gezegd wordt in het 2^e vers: "om een aalmoes te begeren". Zo zag hij naar de mensen. En hij ziet Petrus en Johannes aan en hij bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen. Ziet u dat woordje staan? Die man bad. Die doet een gebed. Wat wil dat zeggen, dat dat er staat, dat die man bad? Dat wil zeggen dat hij de diepste grond, het diepste verlangen van zijn bestaan open legt voor het aangezicht van Petrus

en Johannes. Dat die man precies verklaart wat er in hem omgaat. Dat die man zijn genoegenvond in de dingen van de wereld en van de tijd. Hij bidt niet: "Draagt mij toch eens mee de tempel in". Hij bidt niet: "Brengt mij toch eens aan de plaats waar het offer gebracht wordt". Hij bidt niet: "Zou u een plaats weten waar ik naar toe gebracht kan worden, waar ik het vriendelijk aangezicht des Heeren kan ontmoeten". Maar hij bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen. De tekst geeft reden om te denken dat het die man niet hinderde dat hij buiten de tempel zat, dat het die man niet hinderde dat hij niet mee op kon gaan het heiligdom in.

Verklaart die man in zijn gebed uw hart? Komt u daarin openbaar zoals u bent? Bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen. Is er nog een mens die er last van heeft dat hij buiten staat? Of bent u er, net als deze kreupel gewend was geraakt aan zijn kreupelheid; bent u er aan gewend geraakt dat u verloren zult gaan; er aan gewend geraakt dat u buiten Gods gemeenschap leeft? Bent u er aan gewend geraakt dat u wellicht nooit zalig zult worden? Bent u een mens geworden die zegt: "Ach, laat ik dan nog maar genieten van de dingen die de wereld mij te bieden heeft. Laat ik dan nog maar ademen in de genoegens van de tijd, van het vlees. Zometeen is het toch voorbij"?

Waar vindt u nu eigenlijk uw hoogste geluk in? Wat zou uw hart kunnen verzadigen, kunnen bevredigen? Deze man bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen. Als die man maar genoeg aalmoezen op een dag ontving, dan was zijn hart genoeggedaan. Dan was zijn gemoed stil en gerust. Dan ging die man lekker slapen als hij 's avonds weer thuis gebracht was en zijn bed in ging.

Petrus en Johannes ziende, als zij in de tempel zouden in gaan, bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen.

Bidt u eigenlijk nog? Komt dat nog voor? Waar bidt u dan eigenlijk om? O ja, uit sleur en gewoonte bidt u natuurlijk nog om een nieuw hart. Maar ja, dat gebeurt natuurlijk niet. Dat bent u inmiddels wel gewend.

Waar bidt u om? Bidt u om zegen en hulp voor de tijd? Bidt u er om dat de Heere u een voorspoedige levensweg geeft? Wordt u tot bid-den gedreven als u een ziekte hebt of als u verdriet overkomt? Of is daar een andere zaak?

U zegt: "Is God dan een God Die Zich niet met de dingen van de tijd bemoeit?" O, jazeker wel. Maar altijd in de juiste volgorde. De Heere Jezus zegt Zelf: "Zoekt eerst, zoekt boven alles het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al het andere zal u worden toegeworpen". U die uw ziel hebt weten uit te dragen als een buit onder de naderende oordelen Gods, u zult het ook in de tijd aan niets hoeven te

ontbreken. De beloften des Heeren zijn waarachtig. Uw brood is zeker en uw water is gewis. Hoe wordt de Heere Jezus genoemd voor Zijn volk? Dat ze zien op de overste Leidsman. Dus Hij Die ze leidt door deze aardse woestijn heen. De overste Leidsman en de Voleinder..., dus om in te eindigen tot in de eeuwige zaligheid toe, ...des geloofs, Jezus Christus.

Bad dat hij een aalmoes mocht ontvangen. Wat is het ho-ge doel van die man maar een laag doel eigenlijk. Wat komt dat doel van die man overeen met het doel van heel die Joodse godsdienst, die zichzelf zochten te behagen, die zichzelf wel in het leven wilden houden, die nooit verloren gegaan waren onder God. Wat komt dat doel overeen. Wat zit er feitelijk weinig verschil tussen die kreupele en die Joden, die op gingen naar de tempel.

Weet u waar het grote verschil in zit? Het grote verschil dat scheiding maakt tussen de mensen, dat is niet godsdienstig of niet godsdienstig. Nee, dat is het grote verschil niet. Het grote verschil is Geesteswerk of niet. De hand des Heeren in het leven. Gods ingrijpen in het bestaan of niet. Dat is het grote verschil. Buiten en binnen de kerk zijn de mensen vleselijk en verkocht onder de zonde. Ze leven het uit zonder het in te leven. Maar Gods volk leeft het in, terwijl ze nog al eens voor de uitleving behoed worden. Maar die verstaan het, dat het aankomt op dat grote verschil, dat God alleen maken kan.

Petrus, sterk op hem ziende, met Johannes, zeide: "Zie op ons". Petrus en Johannes staan die man aan te kijken. Sterk op hem ziende, staat er. Weet u wat dat betekent? Dat betekent dit: ze geven al hun aandacht en al hun vermogen aan het zien op deze man. En Petrus en Johannes sterk op hem ziende.

Is er weleens sterk op u gezien? Heeft de Heere weleens sterk op u gezien? Hoe is het u eigenlijk vergaan toen Gods aangezicht voor u open ging? Toen het heilig Woord van God, toen Zijn wet, toen in de prediking heel uw bestaan werd open gelegd; toen u gelezen werd door God, toen de Heere conclusies ging trekken over uw bestaan? Hoe verging het u eigenlijk? Want als hier staat: "sterk op hem ziende", betekent dat voor die kreupele, dat er geen ontwijken meer mogelijk was. Hij kon onder de blik van die beide apostelen niet vandaan. Geestelijkerwijze overgezet, u kunt onder de blik des Heeren niet meer vandaan. Als dat gaat gebeuren, dat er sterk op u gezien wordt, dat de Heere u uit het gedruis der volken eruit haalt en u apart neemt voor Zijn heilig aangezicht, dan komt alles openbaar hoe het nu ligt. Dan komen de diepste roerselen, de diepste begeerten van uw hart voor de dag. Want de duisterheid van uw ziel, van

uw bestaan wordt in het Goddelijk licht, in het heldere gezicht des Heeren gezet. En de Heere is het Die dwars overal doorheen ziet. Deze kreupele kon voor de beide apostelen geen kunsten ophouden. Dat ging niet. Want deze apostelen, aangedaan met kracht uit de hoge... (daar heeft Handelingen 2 van verhaald) ...aangedaan met de Geest van Christus, hebben ogen gekregen om te zien. Het zijn zieners. Ze zien als het ware ook dwars door die man heen. Dat betekent: zij die zichzelf hebben leren kennen, die verstaan ook hoe een ander is. Die weten wel wat van de mens te wachten is, zwak van moed en klein van krachten, en stof van jongs af geweest. Kohlbrugge schrijft aan iemand die hem een brief geschreven had, maar die hem verder onbekend was. Hij schrijft: "Ik ken u niet, en toch ken ik u wel, want ik ken mijn eigen hart bij Geesteslicht". Daar gaat het hier over. Petrus en Johannes, sterk op hem ziende. Petrus, die altijd vooraan stond en die nogal wat woorden heeft moeten terug nemen. Die het gezegd had tegen de Heere Jezus: "Al zullen zij ook allemaal aan U geërgerd worden, ik niet". Hij die het gezegd had: "Al moet ik ook met U de dood in, ik zal U toch niet verlaten". Die al bezweek voor een eenvoudige dienstmaagd. Die het al niet meer vol kon houden. Die overal dwars doorheen gezakt is. Die Petrus, die staat sterk op hem te zien. Hij die er achter gekomen was welke vuile bron van wanbedrijven hij bij zichzelf omdroeg.

Maar ook Johannes. Die milde, die zachte, de discipel die Jezus liefhad, die troost vond aan de borst van Christus. Ook die ziet sterk op hem. Dat geeft al een blik van de mildheid, de vriendelijkheid des Heeren.

Waarom wordt een mens er eigenlijk uit gehaald? Waarom wordt een mens apart genomen, in het blikveld van de eeuwige God? Opdat de milddadigheid des Heeren, Zijn barmhartigheden die vele zijn, zouden worden uitgestort, zouden worden meegedeeld, zouden worden toegepast. De Heere straft niet uit lust tot plagen, maar de Heere straft tot ons nut, tot ons behoud, dat wij bij Hem terecht zouden komen.

Moet je zien wat een weg dat gegaan is daar in het leven van die kreupele. Hij had al meer dan veertig jaar die kreupelheid bij zich. Hoe lang had hij al aan de poort van de tempel gezeten? Het is heel wel mogelijk dat de apostelen hem al zo vaak hadden zien zitten. Al vele malen langs hem heen gekomen waren. Maar nu, nu is het Gods tijd om in te grijpen. Veertig jaren heeft de Heere gebruikt om die man, die mens aan zichzelf te ontdekken. O nee, hij verstond het niet, totdat..., totdat dat ingrijpen van God en dat schenken van die Heilige Geest aan zijn hart werd toegepast.

En Petrus, sterk op hem ziende, met Johannes, zeide: “Zie op ons”. Voordat we gaan zingen, wil ik er dit nog van zeggen. Zie op ons. Reken er wel op, gemeente, dat de zaligheid, de geschonken zaligheid geen zaak is die in het onwetende of in het onbewuste geschiedt. Reken er op dat de toepassing van het heil een zaak is die geweten wordt. Zie op ons, zegt de apostel. Richt al uw aandacht op dit wat wij u gaan meedelen, bij onze eeuwige God en Zender vandaan. Dat is niet een zaak van ‘misschien’ en ‘ik hoop het maar’, en ‘wie weet’. Het gaat er over dat het ware volk van God weet wat er gebeurd is. Hoort wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest, zingt de psalmist. Dat was geen raadsel gebleven voor die man. Dat was een vastigheid geworden. Hoewel hij zichzelf aan alle kanten een raadsel was enzo. De Heere had dat raadsel over het Goddelijk Wezen in zijn leven opgelost. Daar gaat het over. Zie op ons. En onze tekst vertelt ons hoe de Heere ook in het leven van deze kreupele dat raadsel heeft opgelost.

Maar laten we eerst zingen van Psalm 43 het 3^e en het 5^e vers.

*Zend, Heer', Uw licht en waarheid neder,
En breng mij, door dien glans geleid,
Tot Uw gewijde tente weder;
Dan klimt mijn bange ziel gereder
Ten berge van Uw heiligheid,
Waar mij Uw gunst verbeidt.*

*Mijn ziel, hoe treurt ge dus verslagen?
Wat zijt g' onrustig in uw lot?
Berust in 's Heeren welbehagen;
Hij doet welhaast uw heilzon dagen.
Uw hoop herleev', naar Zijn gebod;
Mijn Redder is mijn God.*

Zie op ons, had de apostel gezegd tegen die kreupele. Weet u waar het over loopt, mensen? Dat er eens tot zaligheid een blik buiten u-zelf op Jezus geworpen mag worden. Zolang wij rondstaren in onszelf, zolang wij in onszelf zoeken naar bestaansgronden voor God, we vinden ze niet. En als we ontdekt worden zijn door het werk van God de Heilige Geest en we de zwarte vuilheid van ons bestaan moeten inleven; als we zien op onszelf, we zijn het niet waardig dat God ons wel zou doen. Of niet? Hebt u die vuile schuilhoeken van uw hart weleens een keertje moeten zien? Het komt bij die kreupele wel openbaar: verloren in zonden en misdaden.

En hij hield de ogen op hen. Je zegt: “Dat is ook wat! Die man is gehoorzaam, dat is even mooi”. Hij hield de ogen op hen, verwach-
tende dat hij iets van hen zou ontvangen. Ziet u dat? Dus in het zien
op die apostelen, verklaart die man zijn hart. Hij heeft een verwach-
ting dat hij iets zou ontvangen, een aalmoes zal ontvangen. Dat is
zijn diepste wens. Dat is de bodem van zijn hart.

Waarom verwacht die man dat nu eigenlijk? Hij is immers kreupel.
En hem moet toch goed gedaan worden, nietwaar? En die twee
gaan toch op naar de tempel! Ze gaan toch naar het heiligdom! Die
wensen toch een goed werk te doen! Of niet? En bovendien hebben
ze hem al de aandacht gegeven. Ze staan sterk op hem te zien. Hij
verwacht het.

Die kom je vandaag de dag ook tegen. Die geestelijk kreupelen die
het verwachten. Die het zeggen: “Ik ben een zondaar”. Die je pre-
cies kunnen vertellen hoe erg het van binnen is, en die op grond van
die waarneming zeggen: “Nou ja, de Heere Jezus is voor zondaren
gestorven, ik ben een zondaar, dus het zal wel voor mij zijn”. Of die
er een deugd van maken dat ze een bepaalde afhankelijkheid aan
de dag leggen, die zeggen: “Nou ja, ik vraag de Heere toch op al de
kruispunten van mijn leven, dan mag ik er toch op rekenen dat Hij
mij goed zal doen!”

Deze man moet al zijn eigen verlanglijstjes kwijt. Hij hield de ogen
op hen, verwachtede dat hij iets van hen zou ontvangen. En in één
woord slaat de apostel al zijn verwachtingen aan stukken. Want Pe-
trus zeide: “Zilver en goud heb ik niet”.

Hoe kwam dat eigenlijk, dat de apostel geen zilver of goud had? De
Heere Jezus had gezegd: “Wie niet alles verlaat en Mij volgt, kan
Mijn discipel niet zijn”. Petrus had alles moeten achter laten toen het
hoog bevel van Immanuël klonk: “Volg Mij”. Hij had de wereld er aan
moeten geven, om de geestelijke, de eeuwige rijkdommen en zege-
ningen te mogen ontvangen. Die man was alles kwijt. Ja, zo kijkt de
natuurlijke mens er tegenaan. Weet je hoe je het ook zou kunnen
verklaren? Zo: de ballast van zilver en goud ben ik kwijt, de schei-
ding tussen God en mijn ziel is weg genomen, de begeerte van mijn
vleselijk hart, daar heeft de Heere mij van af geholpen, de glans van
zilver en goud is verbleekt in de heerlijke glans van de majesteit
Gods. Het trekt mij niet meer. Het smaakt mij niet meer. Het kan de
begeerte van mijn hart niet meer vervullen.

Dat begrijp je nooit hoor. Dat begrijp je nooit, totdat het vervolg van
onze tekst waar wordt in je leven. En Petrus zeide: “Zilver en goud
heb ik niet”. Dat was voor die kreupele natuurlijk een hele slag. Maar
de Heere slaat neer om op te richten in Zijn Naam. “Maar hetgeen ik
heb, dat geef ik u”. Wat had die man nu? Die Joden die voorbij kwa-

men en die kreupele een aalmoes gaven, wat hadden die Joden? Die hadden bezit. Die waren de baas over het hunne. En als Petrus zegt: “Maar hetgeen ik heb, dat geef ik u”. Wat is dat dan? Is dat zijn bezit? Nee, de Heere zegt: “Ge hebt het om niet ontvangen, geef het ook om niet”. Hij hoeft er ook geen zilver of goud voor terug te hebben. Weet je waar het loon voor de apostel in lag? Dat er een ziel gered zou zijn van het verderf. Dat er een parel gehecht zou zijn aan de Middelaarskroon van de Koning Jezus. Daar lag het loon in voor die man.

“Maar hetgeen ik heb, dat geef ik u”. En wat had hij nu ontvangen? Hij had ontvangen de prediking van het eeuwige Woord van God. Hij had ontvangen het bevel om uit te gaan, want de velden zijn wit om te oogsten. Hier blijkt ook trouwens dat de apostelen gehoorzaam waren. Want de Heere Jezus had gezegd: “Beginnende van Jeruzalem”. Nou, ze staan hier bij de tempel, midden in Jeruzalem. En daar zal voor het oog van al die Joden getoond worden, dat die Christus, Die zij gedood, gekruisigd hebben, de ware en de eeuwige God is. “Hetgeen ik heb, dat geef ik u”. Weet je wat daar ook in ligt? “Wat ik niet heb, dat geef ik u niet. Wat ik u niet kan geven, dat schenk ik ook niet. Dat laat ik over aan mijn Zender”. Dat is ook wat! Er waait over de wereld in alle tijden ook zo’n soort theologie, dat er van die predikers opstaan, die zichzelf onderhand bij machte achten om de Geest van Christus uit te delen. Maar hier de apostel niet. “Hetgeen ik heb, dat geef ik u”. En dat is alles wat hij heeft: de prediking van die ene Naam Die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. En juist als die prediking klinkt, dan gaat de Heilige Geest Zich aan het Woord paren. Dat blijkt wel. Dat komt openbaar. Juist onder de prediking van de gekruisigde, gestorven en opgestane, verheerlijkte Heere Jezus Christus valt de scheiding. Ik zal u het bewijs leveren uit Handelingen 3 zelf. In het 16^e vers zegt de apostel tegen de Joden, die verbaasd, ontzet zijn, die van het fundament van hun bestaan zijn afgeholpen door dit wonder: “En door het geloof in Zijn Naam, heeft Zijn Naam...” Dat is de openbaring van Gods Wezen, dat is Gods Naam. “...dezen gesterkt, die ge ziet en kent. En het geloof dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid”. Hier wordt van deze kreupele een gelovige gemaakt. Wat is dat, een gelovige te zijn? Dat is dit: af te hangen van het Wezen van God; af te hangen van de Heere Jezus Christus.

De apostel zegt: “In de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, sta op en wandel”. In de Naam van Jezus Christus, de Nazarener. Daar sluit de apostel aan bij de gedachtegang van het Joodse volk. Zo kent u Hem toch? Als de Zoon van de timmerman, als Hij Die uit

Nazareth komt, waar de hoogmoedige godsdienst van zegt: “Kan er uit Nazareth nu iets goeds komen?” Maar Hij is Jezus Christus. En in het uitspreken van die Namen opent de Heilige Geest hart en oog van deze kreupele, om te zien de waarachtigheid van deze eenvoudige prediking. In de Naam, dus in de openbaarmaking van Zijn Wezen zal de Heilige Geest die kreupele tonen dat Jezus Christus de Zaligmaker van zondaren is.

Wat komt er eigenlijk openbaar als Gods Heilige Geest Zich aan het Woord paart? Als het hier zaligmakend gewerkt wordt dat hij Jezus ziet. Weet u wat er openbaar komt? In de Naam van Jezus Christus, dat is Hij Die Zijn volk verlost van zonde, en Die door de Vader gezalfd is tot dat werk. Welk werk? Het werk van lijden en sterven. Het werk van zalig maken. In de Naam van Jezus Christus. In die Naam richt de Heilige Geest Golgotha's kruis op in het hart van een menskind. In die Naam ziet in één keer die kreupele zoveel schoonheid, zoveel begeerlijkheid. Wellicht had hij gehoord dat Jezus van Nazareth gekruisigd was. Wellicht had hij de spot en de smaad gehoord van de Joden.

O ja, wellicht was het op hem over gekomen, dat Hij geen gedaante of heerlijkheid had dat je Hem zou begeerd hebben. Maar nu de Heilige Geest zijn oog opent... Want zalig worden is en blijft een eenzijdig Godswerk. Nu is ineens alles aan Hem gans begeerlijk.

In de Naam van Jezus Christus de Nazarener.

En je zegt: “Nu gaat Petrus toch wel een hard bevel laten horen”. Een man die van zijn geboorte af kreupel is! De apostel zegt tegen hem: “Sta op en wandel”. Hoe kan nu een kreupele opstaan en wandelen? Waarom zegt Petrus niet: “De Heere zal u doen opstaan en gij zult wandelen”? Petrus is een zuivere dienaar van het Goddelijk Woord. Petrus spreekt het hoog bevel van God.

Wat is het hoog bevel aan u en mij? Bekeert u en gelooft het Evangelie. En als u het niet doet, als u zich niet bekeert en het Evangelie niet gelooft, dan ligt de schuld bij u. Maar als u het wel doet, als u zich bekeert en het Evangeliewoord gelooft, dan is dat een volkomen daad van genade van God. Want de apostel zegt: “In de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en wandel”. En hij haast zich, hem grijpende. Ziet u dat staan? Er zit haast in, er zit beweging in. Onder het Woord van de eeuwige God is altijd beweging trouwens. En als je het zielsondervindelijk thuis bezorgd krijgt, dan weet je er van, dat er een beweging in zit. Buiten jezelf, uit jezelf vandaan op de eeuwige God aan.

En hem grijpende bij de rechterhand, richtte hij hem op. Wat staat er? Er staat dit, dat de Heere bij Zijn eigen Woord Zijn eigen daad voegt. Doden zullen horen de stem van de levende God, en die ze

horen zullen leven. En kreupelen zullen bij de rechterhand gegrepen worden in de Naam van Jezus Christus de Nazarener. En het bevel van God zal door de Heere Zelf vervuld worden. Sta op en wandel. En grijpende bij de rechterhand, richtte hij hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels vast.

Weet u, ik las bij een verklaring zo'n schoon woord. Wat betekent dat nu, werden zijn voeten en enkels vast? Die verklaarder zegt: "Die man kreeg fundament onder de voeten". En daar stond hij op. Daar leunde hij op.

Hebt u een fundament in het leven? Hebt u een vaste grond gevonden? Kent u die vastigheid die deze man vond? In zijn kreupelheid was die man helemaal op de grond terecht gekomen. Daar zat hij. Misschien is hij wel in elkaar gezakt, zachtjesaan, verder en dieper gegaan, onwaardiger geworden. Die man had helemaal niets meer over om nog op te kunnen roemen. Al had hij ik weet niet hoeveel aalmoezen bij elkaar vergaderd, hij bleef kreupel. Hij bleef iemand waar je op neer keek. En nu krijgt die man grond onder de voeten, en dat komt openbaar. Want er staat: "En hij opspringende". Daarin levert de Heere bewijs dat Zijn werk waarachtig is, dat de genezing volkomen is. Want wat God werkt, onthoudt het goed, daar zit geen gebrek meer aan. Absoluut niet.

En hij opspringende stond en wandelde. In plaats van al dieper weg te zakken in vernedering, springt die man van dat vaste fundament af op en hij wandelde. Die man krijgt een spoor te gaan. Die man gaat een loop af leggen. Dat is heel eenvoudig. De openbaring van het werk van God in uw leven is dit: en ging met hen in de tempel, wandelende en springende en lovende God. Die man gaat direct naar het heiligdom. Hij verstond in één klap waar hij altijd buiten gestaan had. Hij wist in één keer waar de hoogste rijkdom in gelegen was. Die man was in één ogenblik van al dat goud en al dat zilver af geholpen. Die man was het helemaal niet meer te doen om een aalmoes van de Joden. Die man was het te doen om nooddrift te begeren bij de hoge en de eeuwige God. Ja, hij bleef wel bedelaar. Maar nu was hij bedelaar aan de troon van de Goddelijke genade. En voor een bedelaar valt alles mee. Die van het gegeef moet leven, die is met een kruimeltje al schatrijk. Versta je dat?

Hij opspringende stond en wandelde en ging met hen in de tempel, wandelende en springende en lovende God. Heel zijn bestaan geeft uiting aan wat grote dingen de Heere gedaan had. Die man kon het niet meer stil houden, die kon het niet meer binnen de perken houden. Als het ware breekt die man door allerlei grenzen heen van wat wij eventueel menselijk fatsoen noemen. Wandelende en springen-

de en lovende God. Dat is in het oog gesprongen. Gods werk wordt door de Heere Zelf openbaar gemaakt. Dat doet God Zelf.

En al het volk zag hem wandelen en God loven. En ze kenden hem, dat hij die was die om een aalmoes gezeten had aan de Schone Poort des tempels, en ze werden vervuld met verbaasdheid en ontzetting over hetgeen hem geschied was.

Ze kenden zijn eertijds en ze zagen zijn heden, en ze moesten bekennen dat er wat gebeurd was. Verbaasd en ontzet, staat er. Dus van dat fundament, waar zij zo vast op stonden, dat fundament van eigengerechtigheid en eigen werken, daar waren ze van afgeschud, daar werden ze mee ondersteboven gehaald. Ze zagen het, ze erkenden het, dat dit wel iets anders, iets groters, iets heerlijkers moest wezen.

Hebt u ook die kreupele zien wandelen, zien springen en God zien loven? Wat heeft het u geleerd? Heeft het u uw leven geopenbaard? Kunt ge naast die kreupelen gaan staan? Of bent u hier een vreemdeling van? Weet u al wat grote dingen God u gedaan heeft? Hebt u Jezus al eens gezien?

In de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en wandel.

En nu, eerst waren zijn kreupele voeten voor die man een last. En nu worden zijn gaande voeten zachtjesaan een last. Dat bedoel ik bevindelijk. Misschien kent u dat ook wel. Dat u een mens bent die dagelijks moet bidden: "Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg". En dat het de Heere is Die het spoor en de loop bepaalt. Hoe deed Hij dat bij het volk van Israël? Des daags met een wolkkolom en des nachts met een vuurkolom. Hij ging ze voor. Bent u ook zo'n mens die hangt aan Gods troon: "Doe ons van hier niet optrekken, zo Uw aangezicht niet mee gaat". Bent u ook zo bang voor uzelf, bang voor waar ge uw voeten zet. Dat u zo graag kiest dat oude vlees van u, het spoor der ongerechtigheid. Dat het de Heere behagen zou u op het spoor der gerechtigheid te houden. En je komt er in de ontdekking van het leven wel achter, als u een scheef spoor gaat, welk een duisternis, welk een ellende u over uw ziel haalt. En dat waar u met de Heere wandelen mag, al is het ook door de diepten van de dalen heen, dat het dan toch goed is om nabij God te wezen, dat het u zoet is Zijn vriendelijk aangezicht naar u toe gekeerd te zien. U die eens het aangezicht Gods in Christus zag, u weet het dat daar de zaligheid in ligt, om Hem te zien in Wien ge gelooft. Voor dat volk maakt dat ook de hunkering uit, om daar te mogen komen waar nooit meer scheiding gemaakt kan worden tussen God en uw ziel. Waar u God zien mag gelijk Hij is. Geen vreemde God, maar die Gekende, Die Zich in de tijd aan u openbaarde, om Hem lief te hebben daar Hij u eerst heeft liefgehad,

om u daar in Hem te verblijden en te verlustigen, om daar eeuwig te zingen van Gods grote werken.

Wat zal ook die kreupele tot in alle eeuwigheid toe zingen van dat werk van God. Uw vrije gunst alleen word' de ere toegebracht. Het is door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen.

Die hele Joodse godsdienst stond beschaamd aan de kant. De godsdienst van vandaag staat beschaamd aan de kant, want deze is een leraar Israëls geworden. Die kreupele, die daar wandelt, springt en looft, die is het bewijs van wat God doet in het leven van mensenkinderen.

O nee, en zo is het dit, dat de zaligheid in geen ander is, dan in dit: in de Naam van Jezus Christus de Nazarener. Sta op een wandel.

De Heere geve het u en mij daar het onderwerp van te mogen worden, die zaligheid te mogen smaken en ons in Hem te verblijden, om in beginsel Hem ter ere te leven, tot roem van Zijn Naam die heerlijk is.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 48 : 4

*Wij, o verheven Majesteit,
Gedenken Uw weldadigheid,
In 't midden van Uw heil'ge woning.
Gelijk Uw Naam is, grote Koning,
Bij ons terecht geprezen,
Zo is Uw roem gerezen,
En bij de volken zeer vermaard,
Tot aan het uiterst' eind der aard'.
Uw rechterhand, die 't kwaad niet duldt,
Is met gerechtigheid vervuld.*

Zegenbede.